

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 213.577 van 31 mei 2011
in de zaak A. 192.902/XIV-31.199**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Ivo Flachet
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 5 juni 2009, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 26.958 van 5 mei 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 4644 van 3 juli 2009 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 204.096 van 19 mei 2010 werd de heropening van de debatten bevolen.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Ivo Flachet, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Ben Bettens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 19 oktober 2006 België binnen en verklaart zich op 14 november 2008 een vierde maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 januari 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 23 februari 2009 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 5 mei 2009 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Door het auditoraat voorgesteld ambtshalve middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het auditoraat stelt in het verslag voor ambtshalve de schending van artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) vast te stellen omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen indien aan die beslissing geen substantiële onregelmatigheid kleeft die hij niet kan herstellen. Volgens het auditoraat raakt de ondertekening van de aanvankelijk bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, zonder dat uit die beslissing zelf of uit enig ander stuk blijkt dat de commissaris-generaal zelf verhinderd was, de openbare orde en gaat het om een substantiële onregelmatigheid die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf niet kon herstellen.

De verzoeker sluit zich op de terechtzitting hierbij aan.

Beoordeling

5. De ondertekening van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus door een adjunct van de commissaris-generaal in plaats van de commissaris-generaal zelf, zonder de vermelding dat deze laatste verhinderd is, vormt een substantiële onregelmatigheid die de verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had kunnen opwerpen of die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf ambtshalve had kunnen opwerpen. Een middel dat de openbare orde raakt kan voor het eerst in graad van cassatie worden opgeworpen, doch op voorwaarde dat de feitelijke elementen die nodig zijn voor de beoordeling van dat middel uit het bestreden arrest blijken of dat de verzoeker die feiten voor de eerste rechter heeft aangevoerd.

Te dezen heeft de verzoeker dergelijk middel niet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen noch heeft deze laatste zelf van die mogelijkheid gebruik gemaakt. De verzoeker heeft integendeel slechts de beoordeling ten gronde van de aanvraag betwist en de motieven inhoudelijk bekritiseerd. Hij heeft nergens melding gemaakt, ook niet in de feiten en zelfs niet op algemene wijze, van de (onregelmatige) ondertekening door een adjunct i.p.v. door de commissaris-generaal. Evenmin worden die feiten in het bestreden arrest vermeld.

Het gaat in die omstandigheden om een nieuw middel dat niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kan worden opgeworpen, ook niet ambtshalve.

B. Enig middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoeker werpt in een enig middel de schending van “de algemene rechtsbeginselen inzake het ambt van de rechter, het tegensprekelijk karakter van de debatten en de eerbiediging van het recht van verdediging (*Iura novit curia*)” op. Hij citeert zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen tweede middel, evenals artikel 3 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht en de punten 2.2.3. en 2.2.4. van het bestreden arrest.

Tegen de overweging dat de verzoeker de Afghaanse nationaliteitswet niet voorlegt en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom in de onmogelijkheid is na te gaan wie de Afghaanse staat als haar eigen onderdanen beschouwt, voert de verzoeker aan dat zijn bewijslast op de feiten van de zaak maar niet op het toepasselijke recht betrekking heeft. Alvorens het tweede middel af te wijzen omdat de verzoeker de Afghaanse wet niet voorlegde, had de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die wet zelf moeten nagaan of minstens de verzoeker moeten vragen die gegevens voor te leggen en aan een tegensprekelijk debat te onderwerpen.

Volgens de verzoeker is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aldus de vereisten van het ambt van rechter en de regels inzake de bewijslast niet nagekomen. Hij acht zo ook het tegensprekelijk karakter van de debatten en het recht van verdediging geschonden. Ten slotte wijst de verzoeker op de rechtspraak van het Hof van Cassatie volgens dewelke de bewijslast op de feiten van de zaak doch niet op de vaststelling van de inhoud en de draagwijdte van vreemd recht betrekking heeft, waarvoor het adagium “*Iura novit curia*” geldt.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de verwerende partij met de stelling dat het vaststellen van de nationaliteit niet noodzakelijk is, niet op de inhoud van het middel ingaat doch een redenering naar voor

tracht te schuiven die geen steun in het bestreden arrest vindt. Het bestreden arrest hecht volgens de verzoeker terecht een groot belang aan de nationaliteit van de verzoeker, doch meent ten onrechte het tweede middel niet te kunnen behandelen omdat de Afghaanse nationaliteitswet niet is voorgelegd.

Beoordeling

8. De aangevoerde schending, die in wezen inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de door verwijzing toepasselijk gemaakte regel uit het Afghaanse recht ten onrechte niet als een rechtsregel, een juridisch gegeven, maar als een feitelijk gegeven heeft beschouwd, kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. De bewijswaarde van het identiteitsdocument waarop de verzoeker zijn voorgehouden Afghaanse nationaliteit steunt, wordt in het bestreden arrest immers als “bijzonder relatief” beschouwd “aangezien de Afghaanse ambassade zelf bij afgifte van dergelijke documenten regelmatig aangeeft dat de Afghaanse overheid niet langer beschikt over een register van burgerlijke stand”, zodat er “bijgevolg van (kan) worden uitgegaan dat het aan verzoeker overhandigde paspoort verstrekt werd louter op basis van zijn verklaringen, zonder enige mogelijkheid tot verificatie in het herkomstland”. Die beoordeling van de bewijswaarde van het document waarop de verzoeker zijn nationaliteit steunt, maakt de overweging over het niet hebben overgelegd van de Afghaanse nationaliteitswetgeving tot een overtuigend motief.

Deze vaststelling geldt des te meer nu in het bestreden arrest ook aan de kopie van de taskara van verzoeker geen bewijswaarde wordt toegekend omdat kopies gemakkelijk te vervalsen zijn en nu in het bestreden arrest op grond van de gebrekkige kennis van de verzoeker over het leven in Afghanistan en zijn regio van oorsprong wordt besloten dat hij zijn voorgehouden verblijf tot zijn 18de of 20ste levensjaar in Ghazni niet aannemelijk maakt.

De eventuele gegrondheid van het middel kan derhalve niet tot cassatie van het bestreden arrest leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénendertig mei tweeduizend en elf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen